תשבץ העולם הזה 1039

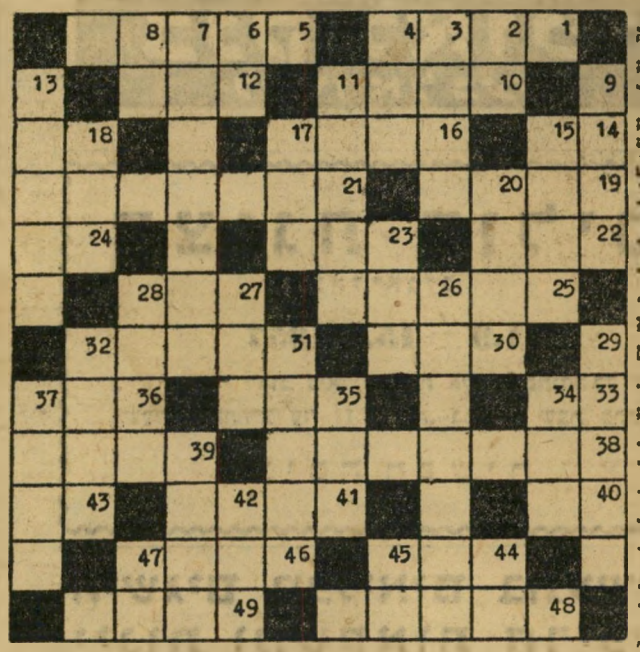

מאוזן: 1. חידה שפתרונה בכתב; 5. תשלום עבור עבודה קבועה; 10. בן זוגו של אלדד; 12. גמל תנ"כי; 14. מור שב המלך; 16. בכל חדר; 18. שוטר גדודי; 19. סיווג; 21. נשיא ערבי; 22. "יום . . . עולם"; 23. בירה ידידותית; 24. בן יעקב; 25. פקודה לספורטאי לפני התחלת התחרות; 27. שר ישראלי; 30. קטט בחצאית; 31. הענקה; 33. כשהוא חדל לפעול, מת האדם; 35. אצבע; 36. אות עברית; 38. המכובדת במשפחות ספרד; 39. קשור בנס; 40. מלת ההכללה; 41. תנועת עלייה בשנות השמונים; 43. אות עברית; 44. מקל־חובלים; 46. חלקת אדמה; 48. רעש; 49. אורה.

מאונך: 2. בן נח; 3. יחידה בירידך; 4. מה שמחפשים בבית־המשפט; 6. דורון; 7. יישוב בשפלה; 8. ר"ש יוונית; 9. החי"ת של חב"ד; 11. חיה סינית אגדתית; 13. סיגרית פילטר; 15. כלי שייט; 17. קאפיטאל; 18. תופעה חורפית; 20. נמצא במקום זמן רב; 23. מקור הכנסה לדואר; 26. יישוב בדרך נגבה; 27. תו של כתב; 28. ממציא הדינמיט; 29. נביא; 31. בכיבוש ארבע המעצמות; 32. מדינה אסיאתית; 34. התפרסמה במגדלה; 35. שמו הפרטי של ז'בוטינסקי; 37. נהנית מנשק סובייטי; 39. אשת בי.ג.י.; 42. נגינה; 44. מלת קריאה; 45. "אנשים אחרים . . .": 47. גבעה גבוהה.

במדינה

ילדתה בת החמש, שסרצה בבכי.

סיפרה שני לאחר מכן: „רציתי לשים קץ לחיי... לאיזה מצב הגענו? אחרי כל מה שסעדיה עשה למען המדינה, עושים לנו מעשה כזה!"

„ישפך כאן דם!" כשחזר סעדיה לביתו ומצא אותו ריק, הבין מה התרחש. הוא מיהר למשרדי מס־הכנסה, חלץ את נעליו, התישב על הרצפה והודיע: „אני שובת שביתת שבת ורעב על ההתעללות בי". כאשר ניסה המנהל לשדלו שיקום, פרץ זעמו של סעדיה: „אני לא קם עד ש־יחזירו לי את רכושי. ישפך כאן דם, מישהו ימות, ואני לא אקום."

כעבור שעה הוחזרו הרהיטים לדירה — משופשפים ומקולקלים. התלונן סעדיה ב־אוזני ידידיו: „מה הם רוצים — שאלך לגנובז אני מחוסר עבודה, רציתי לגמור עם החיים שלי."

מיעוטים

דחפור דיחפר בית

לתושבי ערב אל־סוואעד אין מזל. הם יושבים במרכז שטח הררי, המשמש לא פעם לתמרונים. השבוע, זמן קצר לאחר הריגתם של שנים מילדי הכפר באימוני צה"ל (העולם הזה 1035, 1034) חזר השבט לחדשות — אלא שהפעם בגלל מקרה ישן.

המקרה אירע לפני שנתיים. אחד מעשירי הכפר החליט אז לבנות בית. אולם במקום להוציא את כל הרשיונות הדרושים החל בבניה מיד. כשעמד הבית על שתי קומותיו, כבר לפני סיומו, הופיע לפתע פקיד רשות הבינוי־והרישוי, דרש להפסיק את הבניה. הוא לא נענה.

ללא התראות נוספות הופיע למחרת היום דחפור, שגרף והרס את הבית במחי־יד. ערביי הכפר נדהמו ונסערו. למחרת נדהם פקיד הבינוי־והרישוי לא פחות: מיכתר הכפר אסף את אנשי השבט ובמשך הלילה נבנה הכל מחדש.

אולם הפקיד לא היה מוכן להתר אף כמלוא לבנה אחת. הדחפור הופיע שוב, דיחפר שנית את הבית לתלי חרבות. הערבי נכנע, הענין נשכח. עד אשר הגיע השבוע מכתב רשום לכפר. היה זה חשבון מפורט, המחייב את בעל הבית ההרוס בתשלום עבודת הדחפור והסוללים.

דרכי חיים

זהירות, סדרן נושך

הצעיר השחרחר שנכנס ללשכת העבודה בתל־אביב ביום הראשון לפני שלושה שבועות, היה ממורמר מאוד. למרות הקורס למסגרות מכנית, מטעם משרד העבודה, התקשה הרצל רחמני (22) לקבל עבודה. בעינים כלות עקב אחרי חבריו לקורס, שהסתדרו מזמן, בעוד שהוא נאלץ להסתפק בפירורים שנזרקו לו בצורת ימי עבודה בלתי מקצועית.

הפעם החליט הרצל לעשות דבר מה. בהזדמנות נחושה נכנס לחדרו של מוכיר הלשכה, יחזקאל כץ, חזר על דרישתו לסידור במקום־עבודה קבוע.

„כרגע אין לי כלום," השיב המוכיר ושקע בניירות שעל שולחנו. התשובה החותכת לא סיפקה את הרצל. הוא נזכר באמו החולה, המצפה לו בביתו, אזר אומץ, התישב על הכסא ואמר: „אדוני, אני לא זז מכאן עד שלא תסדר לי משהו. אתם מכירים רק את מי שדופק על השולחן ואת אלה שיש להם פרוטקציה. אם אין לי פרוטקציה, אני צריך למות?"

„צא מכאן!" סגן המוכיר מבין שיניו. הרצל לא זז. כץ היה רגיל למחזות מסוג זה. בלי לחכות לתשובה יצא מהחדר.

קרב בחדר המוכיר. כעבור דקה חזר המוכיר בלוית הסדרן. משה משיח (25), גברתן ורחב כתפים, היה מומחה במלאכתו. אגרופיו הכבדים הכניעו בעבר רבים מבאי הלשכה שיצאו מכליהם ולא אחד מהם זכה להתכבד במכה מהממת מידי הסדרן המוכשר.

הוא נעל אחריו את הדלת, ניגש אל הרצל היושב בכסא והנחית בפניו אגרוף כבד. הרצל קם, תפש את משיח בחולצתו ושתל בפניו ראשיה שהתפיחה את עינו השמאלית.

תוך דקה הסך משרדו של מוכיר הלשכה לשדה הקרב. כץ נבהל מן המהומה, מיהר לעזוב את החדר. כעבור רגע פרץ הרצל החוצה בצעקות מחרידות. הוא לא יצא שלם: מחצית אזנו השמאלית נשארה בין שיניו של הסדרן הנאמן.

הרצל הוצא באמבולנס. משיח נשאר

פועל נשוך רחמני
בשן ואין

במקומו, חשף את שיניו ככלב־שמירה מ־עולה.

כל ישראל

המרחק הקטן

שייך פוליימן אל־הוזייל, הבדואי המצולם בעולם, הפך השבוע גם הבדואי הישראלי הראשון שזכה לחשכל בביתו. לפי השמועה, שילם השייך לחברת החשמל 2000 ל"י, רק כדי למתוח חוטי חשמל מקיבוץ שובל לביתו ולבתי שני בניו, מרחק קצר ביותר . . . **משרד המסחר והתעשייה** אסר השבוע על בית־חרושת לייצור צעצועים המשכת ייצורו של צעצוע פלאסטי בצורת רימון. לדעת מורים ומחנכים רבים, היוזה הצעצוע, בעל הצורה הריאליסטית, גורם הרסני בחינוך הילדים. עודד אותם למישחקי־דצח ואכזריות. היתה גם סכנה כי בגללו, יחדלו ילדים לנהוג בזהירות לגבי רימונים אמיתיים, הפזורים ברחבי הארץ . . . **אגודת פושטי־העור** לא הצדיקה השנה את שמה. כך מסתבר מתוך ספר הנישומים האחרון, בו כתוב כי הכנסתה של אגודה זו בשנה האחרונה לא עלתה על 10 לירות... **עיריית ירושלים** העבירה לגוביה חוזר פנימי, המאיץ בהם להגביר את מאמציהם לגבות מיסים מבעלי־רכוש חמקניים. החייבים 75 לירות ויותר. על הגובים, קבע החוזר, לבקר 400 אזרחים לפחות, בכל איזור. העירייה גם מצאה שם נאה לפעולה: מיבצע מקל.

תזכיר

התמוטטות בבורסה

הספסרות בכוחים, שהתנהלה בחסותו של השירות הבולאי ובעידוד משרדי הדואר והאוצר, נפסקה לחלוטין בבולים שהוצאו אחרי שנת 1956. לאחר גילויי העולם הזה (1026), שפירסם את תוצאות חקירתו המקיפה על הנעשה מאחורי הקלעים של בורסת־הבולים החלו המשקיעים הקטנים למשוך את כספם מסוחרי הבולים. הסוחרים נשארו בלא מין מספיק. השבוע הגיעה התמוטטות הבורסה לשיאה: הסוחרים הגדולים פרשו ממנה, העבירו את עסקיהם למלון פלגה בתל־אביב. הנפגע העיקרי מהתמוטטות הבורסה וחיסול עסקי הבולים, הוא השירות הבולאי, יותר ממחצית ההזמנות לסידרת בולי־מועדים־תשי"ח, בוטלו . . . **המחמה ברודו,** המתנהלת ביוזמת קציני משטרת ירושלים נגד דוד („ברודו") ועקיניו, נמשכת, לאחר שנאלץ למכור את מסעדתו מולין רוג' לבעלים חדשים ופתח מסעדה חדשה, עוד לפני שהוצא פסק־הדין במשפט המתנהל נגדו בעוון החזקת חאשיש כביכול (העולם הזה 985). השבוע פנה דודו לשר־המשטרה, הודיע לו כי אינו יכול לשלוט יותר בעצמו, אם ימשיכו קציני־המשטרה להטריד אותו בחיפושים ובבדיקה תכופה של תעודת־ההזות שלו . . . **חיי משה דיין** יוסרטו בקרוב בישראל. כפי שגילה העולם הזה (1029), עוסק עתה יגאל מוסינזון בכתיבת התסריט, לאחר שדיין הסכים לכך ומשרד ראש־הממשלה הבטיח להעניק את כל העזרה שתידרש ממנו בעת הסרטה.